

2162 - Ҳукми чидан ва кӯтоҳ кардани абрӯвони зан

савол

Баъзе аз занҳо барои ороиши абрӯвони худ ба назди ороишгар мераванд. Ороишгар як қисми мӯйи абрӯро метарошад ва ё кӯтоҳ мекунад. Ҳукми он чист?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Кӯтоҳ намудани мӯи абрӯ ва ё ба шакл даровардани он бо кӯтоҳ кардан, тарошидан ва ё кандани мӯйҳои атрофи он барои ороиш, чуноне ки имрӯзҳо баъзе аз занон ин корро мекунанд, ҳаром аст, зеро ин амал тағйир додани офариниши Аллоҳ ва пайравӣ аз шайтон дар мағрур сохтани инсон ва дастур додани ӯ ба тағйир додани офариниши Аллоҳ аст.

Аллоҳ таъоло фармудааст:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾ إِنَّ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنَانَا وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَرِيدًا ﴿١١٧﴾ لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا ﴿١١٨﴾ وَالْأَضْلَىٰ لَهُمْ وَلَا مُمْسِكِينَ لَهُمْ فَلَيبْتَدَنَّ أَذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَا مَرْتَهُمْ فَلْيَغْيِرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا

سورة النساء: ١١٦ - ١١٩

«Ҳаройина Аллоҳ ин гуноҳро, ки ба ӯ ширк оварда шавад, намеомурзад ва ғайри онро барои ҳар ки бихоҳад, меомурзад. Ва ҳар ки ба Аллоҳ ширк оварад, пас бешак дар гумроҳии дуру дарозе афтадааст.

(Мушрикони) Ба ҷойи Аллоҳ бутҳои модинаеро меҳонанд ва (дар ҳақиқат) ҷуз шайтони саркашро намеҳонанд. Аллоҳ ӯро аз раҳмати худ дур сохт ва ӯ гуфт: "Аз бандагони Ту ҳиссаи муайяне хоҳам гирифт. Ва албатта онҳоро гумроҳ мекунам ва онҳоро ба орзуҳои ботил меафканам ва ба онҳо дастур медиҳам, ки гӯши чаҳорпоёнро бишкофанд ва ба онҳо дастур медиҳам, то офариниши Аллоҳро

тағйир диҳанд". Ва ҳар ки шайтонро ба ҷойи Аллоҳ дӯсти худ бигирад, ба ростӣ зиёни ошкоре кардааст». (Сураи Нисо: 116 - 119).

Дар "Саҳиҳ" аз Ибни Масъуд (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят шудааст, ки ӯ мефармояд: **"Аллоҳ лаънат кунад занонеро ки холкӯбӣ мекунад ва занонеро ки меҳоҳанд барои онҳо холкӯбӣ кунад ва занонеро ки абрӯҳоро борик мекунад ва занонеро ки меҳоҳанд абрӯҳои онҳоро борик кунад ва занонеро ки байни дандонҳо ба хотири зебоӣ фосила меяфкананд, касоне ки офариниши Аллохро тағйир медиҳанд".**

Сипас гуфт: Оё касеро ки расулуллоҳ (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) лаънат намудааст, лаънат накунам? Ва он дар китоби Аллоҳ таъоло вуҷуд дорад, ки ӯ фармудааст:

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمُ عَنْهُ فَانْتَهُوا

سورة الحشر: ٧

«Ва он чи паёмбар ба шумо дод, онро бигиред ва аз он чи шуморо манъ кард, боз истед». (Сураи Ҳашр: 7).